

Nr 60.

Av herr **Lithander**, om *höjning av tullsatserna för vissa damkonfektionsvaror.*

Den svenska damkonfektionsindustrien har liksom en mångfald andra industribranscher under de senaste åren varit utsatt för en övermäktig utländsk konkurrens. Orsaken härtill har huvudsakligen varit att söka i de stora differenser, som förelegat i fråga om ett flertal utländska valutors, främst markvalutans, köpkraft utom och inom det egna landets gränser. Till följd härav har det för de utländska företagen blivit möjligt att hit till landet med god vinst försälja varor till priser, med vilka all konkurrens från den inhemska industriens sida varit utesluten. Under det att svårigheterna i nu nämnt hänseende på senaste tiden mildrats för vissa branscher av vår industri, hava de för damkonfektionsindustrien tvärtom tillväxt, vilket med all önskvärd tydlighet framgår av importsiffrorna för senaste året, vilka särskilt i jämförelse med normalåret 1913 visa synnerligen stark tillväxt.

Att konkurrensförhållandena inom denna bransch ej förbättrats, torde bero på den stora del arbetskostnaderna hava i självkostnadspriset för hithörande varor. Då löneförhöjningarna i Tyskland icke på långt när hållit jämna steg med markkursens notering på utlandet, blir det nämligen i främsta rummet sådana industrier, som hava att räkna med en hög procent arbetskostnader, vilka bliva utsatta för den s. k. valutadumpingen. Enligt uppgifter, som ställts till mitt förfogande, utgjorde veckolönerna för tyska arbeterskor inom branschen under sistlidna december mellan 6,000—7,200 mark d. v. s. c:a 3 kronor, under det att veckolönen här i Sverige utgjorde 38 à 40 kronor. För en klädning av visst slag uppgingo arbetslönerna enligt tillförlitlig uppgift från en firma i Berlin den 11 innevarande januari till 1,100 mark, vilket efter en kurs av 4 öre för 100 mark utgör 44 öre. Arbetslönen för motsvarande klädning, tillverkad här i landet, uppgick vid samma tid till 3 kronor 67 öre. Visserligen skulle ifrågavarande klädning, importerad hit, hava dragit

en tull av kronor 3.92, men då av oss använda utländska råvaror likaledes äro belagda med tull, blir ovanstående tullsats icke på långt när effektiv. Tyg till förenämnda klädning åsamkar oss en tullkostnad av 1 krona 28 öre och erforderliga band 1 krona 4 öre, tillhopa 2 kronor 32 öre, varför vårt verkliga tullskydd följaktligen endast blir 1 krona 60 öre. Det är uppenbart, att en ekonomisk tillverkning här i landet under dylika förhållanden är fullkomligt utesluten. Fabrikanterna hava gjort allt vad i deras förmåga stått för att reducera sina tillverkningskostnader, men alla ansträngningar till trots är det dem likväl omöjligt att med någon framgång bjuda den utländska konkurrensen spetsen. Därest ett förhöjt tullskydd icke tillerkännes varor inom ifrågavarande bransch, är det för den skull uteslutet, att de svenska producenterna skola kunna fortsätta sin ifrågavarande tillverkning. Under de år, som de onormala produktionsförhållandena varit rådande, hava de offrat så betydande kapitalbelopp på produktionens uppehållande och på kvarhållandet av sin yrkeskunniga arbetarestam — om än i inskränkt omfattning — att deras resurser nu äro uttömda. Ett av de skäl, som främst brukar anföras emot tullförhöjningar, att levnadskostnaderna inom landet därigenom stegras, saknar i detta fall all betydelse, då förevarande alster i övervägande utsträckning äro att karakterisera som lyxvaror. Jag ber senare få till vederbörande utskotts förfogande ställa en del jämförande produktionssiffror och andra uppgifter, vilka närmare belysa frågan.

På grund av vad ovan anförts, får jag härmed hemställa, att riksdagen måtte besluta,

att i gällande tulltaxa för inkommande varor stadgade tullsatser för taxerubrikerna 596—597 samt 601 och 602 må från och med dag, som av Kungl. Maj:t bestämmes, tills vidare intill dess annorlunda förordnas, förhöjas med 100 procent.

Stockholm den 20 januari 1923.

Edvard Lithander.